

Рѣкохми туй нищо друго не бива,
Направихми поляната на нива,
Посѣяхми просо бързица,
Научи ся една дива прасица,
Нивата ни зяносваше,
Намъ като не ни поносваше,
Отидохъ да вардя азъ нивицата,
И си земамъ косицата,
Да покося просо бързица,
И дано убія дивата прасица,
Да кося като ся навеждамъ,
Кога надолу погмѣждамъ,
Прасицата захванала отъ края,
И мене сърцето ми веки не трая,
Захвърлямъ съ косицата,
Убивамъ прасицата,
Тя пада долу умира,
Братъ ми я тогисъ одира,
Въ нея ся една книга намира,
Прочете я който разбира,
Тжй казваше книгата:
Да си не дрънка късето устата,
Да даде на момчето торбата,
Да си не намѣри белята,
И тжй тогисъ момчето,
Зело си брашенцето.
